

ANGELČEK

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dne 1. julija 1903

XI tečaj.

Prevzetna trava.

V polju pa pšenica zrela
S težkim klasom kima,
Pride mimo dekle mlado,
Srp nabrušen ima.

„Slišiš, smrt že koso brusi
Zame ne, a záte . . .
Ah, kako je prav, da nimam
Glavice bogate!

Vstrepetala, zašumela
Je pšenica zlata . . .
Nji pa travica je rekla,
Travica bahata:

Pač težko bi se ločila
Z glavo obloženo;
Moja glavica je prazna,
Pa mi je vse eno!“

Kmet domov pšenico zlato
Zadovoljen vozi, —
A na cesti kupček trave
Vene v kolovozi . . .

Žirov.

Izredno lepa čednost.

6. Naši vzorniki.

Rekel sem že ob pričetku teh spisov kar v obče, da si ne morem misliti dobrega človeka, ki bi bil nehvaležen. Torej istinito dobro srce mora poleg drugih čednosti imeti tudi hvaležnost; o nehvaležnem srcu nikdar ne moremo reči, da je dobro, blago, plemenito. Pa saj tudi to lahko trdimo, da nehvaležno srce se ne bo kaj prida prizadevalo tudi za druge čednosti.

Pa ta splošna trditev, da vsako dobro srce mora biti tudi hvaležno, mi še ne zadostuje, marveč skušajmo se o tem še natančneje prepričati iz zgodovine.

1. Najboljše srce na svetu je bilo Jezusovo presveto božje Srce; a bilo je tudi najhvaležnejše. Njegova obilna molitev ni bila le samo češčenje in prošnja, marveč tudi goreča zahvala. V nekaterih slučajih nam to kar naravnost sporoča sv. pismo. Ko je, n. pr. čudežno nasitil pettisoč mož, je pred razdelitvijo čudežne jedi molil ter nas učil, kako moramo tudi mi pred jedjo in po jedi zahvaljevati Boga za njegove dari. Ko je videl uspehe svojega učenja, je zahvaljeval svojega nebeškega Očeta, da je ponižnim in preprostim razodel reči, katere ostanejo prikrite prevzetnežem. Ko je hotel storiti oni veliki čudež, ki ga vsaj po svojem človeškem mišljenju prištevamo največjim čudežem, ko je imel obuditi Lazarja, je najprej prosil nebeškega Očeta in še predno je izvršil ono veliko dejanje, je že tudi zahvalil, da ga je uslišal, ter vzkliknil z ginjenim Srcem: „Oče, zahvalim te, da si me uslišal. Jaz sem vedel, da me vselej uslišiš; toda zavoljo ljudstva, ki okoli stoji, sem rekel, da verujejo, da si me ti poslal.“ In jaz se drznem tem besedam še pridejati dostavek: „In da naj vedó, kako hvaležno Srce ima Sin božji.“ — Takrat, ko nam je hotel zapustiti največji čudež božje dobrote, namreč samega sebe v presv. rešnjem Telesu, je tudi najprej zahvalil svojega nebeškega Očeta. In po zadnji večerji je zapel zahvalnico z apostoli.

Kako zelo hvaležno Srce je imel Jezus, je pokazal tudi s tem, da je tako zelo čislal hvaležnost tudi pri drugih. Ko je bil čudežno ozdravil deset gobovcev, se je britko pritožil, da se mu je prišel zahvalit samo eden. Posebno pa je Jezus razodel neizmerno hvaležnost svojega božjega Srca s tem, da je obljubil obilno poplačati vsako najmanjše dobro delo, katero bode kdo storil v njegovem imenu. „Tudi kozarec mrzle vode, če jo kdo dá v mojem imenu kateremu mojih bratov, ne bode brez plačila.“

2. Za Jezusom je imela najhvaležnejše srce Marija prečista Devica. Sv. pismo nam kaj malo pripoveduje o Materi božji. Zato nam mora tem dražje biti to, kar je zapisano. In glejte, skoro najobširnejše je opisana v sv. pismu njena hvaležnost. Kako hvaležno je bilo njeno presv. Srce za največjo dobroto, s katero jo je osrečil Bog, ko jo je izmed vseh drugih izvolil za Mater svojemu Sinu. Ko je po arhangelu Gabrijelu izvedela to preveselo novico, je hitela čez gorovje k svoji sveti teti in prepevala je navdušeno zahvalo Bogu: zase, ker jo je povzdignil do tolike višine, za Izraelce, ker se jih je usmilil in jim izpolnil obljube, pa tudi za vse narode, kateri bodo verovali v Jezusa in zavoljo njega častili tudi njo. Ta prekrasna hvalnica je vsa natisnjena v sv. pismu in duhovniki jo vsak dan ponavljajo v svojih molitvah. Pela je: „Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju, ker se je ozrl na ponižnost svoje dekle. Glej, odslej me bodo blagrovani vsi narodi, ker mi je storil velike reči on, ki je mogočen in sveto njegovo ime“ itd. — Kaj pač drugega kot hvaležnost se razodeva tudi iz sporočila, ki nam pové, kako so pobožni pastirci veselo pripovedovali dogodke ob Jezusovem rojstvu, ter pristavi: „Marija je pa ohranila vse te besede in premišljevala v svojem srcu.“

3. Tudi angeli so nam vzorniki v tej čednosti. Saj ravno hvaležnosti se imajo zahvaliti, da so sploh še angeli. Nehvaležnost je namreč bila, ki je hudobne duhove pahnila v pekel. Zakaj njih prevzetnost ali napuh je le drugo ime za nehvaležnost, ker niso ho-

teli ponižno priznati, da so od Boga prejeli vse svoje velike prednosti, da je le on najvišji Gospod, oni pa le njegovi služabniki. Dobri angeli pa so hvaležno priznavali svoje darove in hvalili Gospoda ter klicali s sv. Mihaelom: „Kdo je, kot Bog?“

Razun Marije in sv. Jožefa še ni nihče vedel, da je že prišel Zveličar na svet. Angeli pa so že veselo prepevali nad betlehemsko planjavo zahvalo za to največjo dobroto božjo: „Slava Bogu na višavi!“

Kako zelo hvaležni so angeli, vidimo iz tega, ker tako radi pomagajo pri zahvalah. Mladeničem v ognjeni peči je angel pomagal zahvaljevati Boga za čudežno rešenje. Tudi nam pomagajo angeli, kadar se Bogu zahvaljujemo za prejete dobrote. To se posebno godi pri sveti maši. Saj mašnik potem, ko je pri „sanktusu“ pozval vernike, naj zahvaljujejo Boga vedno in povsod, slovesno pristavlja še to, da angeli po Jezusu in z Jezusom hvalijo božje veličastvo in da se z vsemi nebeškimi duhovi v zahvaljevanju združujemo tudi mi.

4. Kako da so izvrstni ljudje tudi vselej hvaležni, nam prejasno izpričuje življenje svetnikov. Izmed stotero zgledov hvaležnih svetnikov vam posebej navedem le sv. Frančiška serafskega. Ta ljubeznivi svetnik je nekega vročega dne potoval s tovarišem Masejem. Vsa utrujena in jako žejna prideta na kraj, kjer je izviral bister in hladen studenček. Tu sedeta vzameta iz torbice kos suhega kruha, ki sta si ga bila izprosila, ga pomočita v vodo, jesta in pijeta. Kar začno svetemu Frančišku obilne solze kapljati po licih. — „Oče“, pravi brat Masej, „ti se jokaš; zakaj pa se jokaš?“ — „Oh!“ odgovori svetnik, „kako bi se ne jokal, ko nam je božja previdnost tukaj pripravila tako dobro kosilo?“ Bratu Maseju se uborno kosilce ni zdelo tako zelo dobro in še bolj strmi. — „Glej vendar, dragi brat“, nadaljuje svetnik, „kako je Gospod dober! Od vekomaj je že prevedel, da bodeva kdaj midva prišla le - sem, vsa utrujena in žeje koprneča; od vekomaj je torej sklenil, da naj tukaj izvira hladen studenec, da se bodeva mogla pokrepčati. S čim sva pač zaslužila tako skrb in ljubezen?“

Ali nama taka dobrotljivost ne bi privabila solz hvaležnosti in nasprotne ljubezni?“

Da, skrbi za dobro srce, pa ti bo hvaležnost sama zavladata v njem!

Pokazilo se mu je ...

Jomažkov Ciril je bil eden izmed tistih, ki so se pripravljali za sveto birmo.

„To samonasebi ni nič posebnega!“ bo morda rekel kdo izmed vas. Vendar vam moram takoj povedati, da je bilo to nekaj posebnega, nekaj izvanrednega. Ciril je bil namreč še-le v prvem razredu. Za sveto birmo pa se navadno pripravljajo iz drugega in tretjega. To je prišlo pa tako le:

Gospod župnik so poklicali k sebi starše, kateri so mislili pustiti otroke k sv. birmi. Prišel je tudi Cirilov oče in prosil gospoda župnika, naj bi pustili še Cirila.

Izprva so župnik zmajevali z glavo, kajti še iz drugega razreda so jih malo odločili. Ker so pa poznali Cirila, da je pri vsi svoji mladosti dovolj pameten in vedno najboljši učenec, so privolili, pa samo pod tem pogojem, da bo vse znal kakor drugi.

No, in Ciril se je hodil z drugimi, starejšimi tovariši vsak teden trikrat pripravljat za sveti zakrament.

Kadar so ga kaj vprašali, se je vselej krepko odrezal, da so ga drugi kar gledali. In nekatere je bilo celo malo sram, ker jih je Ciril daleko prekašal. To je čutil mali Ciril. Zato se je nalašč še bolj učil.

Včasih je sicer samo parkrat prebral in vendar je vselej dobro odgovarjal. Večkrat se je pa bolj zanesel na svojo bistro glavico kot na svoje znanje. Ravno to ga je pa pokopalo.

Zadnji teden so hodili k pouku. Vedno so morali ponavljati stare reči in se učiti poleg tega še novih. Včasih so se mladi učenjaki zbrali v gozdu za vasjo, posedli po grmovju in začeli čebljati kakor vrabci, če

jim človek hoče kratiti pravico do sladkega grozdja ali do prosa.

Ko so se naučili, so začeli drug drugega izpraševati. Česar ni kdo znal, je pa s svinčnikom zaznamoval, da je še dobro ponovil. Po izvršeni dolžnosti so naredili skakalnice in začeli skakati. Pri teh je bil Ciril vedno prvi. Včasih, posebno zadnje dni, je vidno zamenjarjal učenje. Katekizem je navadno nosil zaprt. Da ni na tihem ponavljal, je vsakdo lahko opazil, saj še vprašanja ni pogledal. Ali pa jih je znal povrsti na pamet. Bog zna?

Toliko je pa znano, da mu je rekel некоč Anžonov France, ko sta drug drugega izpraševala: „Ti, pri meni je pa drugače!“ Skoro verjeti ni mogel, da bi Ciril ne znal.

Tudi gospod župnik so se kmalu prepričali, da pri Cirilu ni vse v redu. Precej časa so ga izpraševali, pa vsako vprašanje je bilo bolj napačno. Izprva so mislili, da se le ne more spomniti. Pa vedno bolj je dokazoval, da se semtertja ni učil. Nekaj časa so ga še izpraševali, potem so mu kar naravnost povedali, da skoro gotovo ne bo nič z njegovo birmo, ker se ni vsega naučil. Cirilčku je bilo silno hudo, ko je to slišal. Hipoma se mu je zbudilo kesanje, zakaj se je preveč zanesel nase.

Prihodnjo uro so ga še enkrat vprašali. Pa spet je pokazal, da še marsikaj ne zna. „Jaz bi te že pustil, ko bi se mogel popolnoma zanesti, da znaš vse. Priden si že, ker si se toliko naučil. Boš šel pa drugo leto, ko boš starejši. Le nikar ne bodi zaradi tega žalosten“, so mu rekli gospod župnik.

Cirilčku pa so se usule takrat solze, skoro tako debele kot lešniki in grenke kot orehova lupina.

Vsa vas je takoj vedela, da se je Tomažkovemu Cirilu pokazilo, in da ne bo šel k birmi. Njega pa je bilo tako sram, da se je skrila v čumnato in se bridko razjokal.

Prišel je oni presrečni dan, ko so se odpeljali njegovi tovariši v mesto k birmi. Ciril se ni pokazal iz hiše. Pri oknu je sedel in žalostno gledal, ko so se vozili mimo njega birmanci.

In kaj še-le, ko so se vrnili? Vsi so imeli toliko lepih daril, le Cirilček nič. To ga je bolelo in blagroval je svoje srečne tovariše. Sam pa je skoro jokal in tisti večer je sklenil, da mora iti tudi on drugo leto, naj velja, kar hoče.

Upajmo, da bo možato ostal pri svoji besedi in skoro ponovil krščanski nauk, da se mu ne bo več pokazilo . . .

Taras Vaziljev.

Gospôsko pa kmetiško.

Oj ljuba stara mamica, kaj sem videla — tam pred sosedovo hišo!“

„No kaj pa, kaj, Minica?“

„Vi ne veste, kako lep voz! Gori pa vse polno otrok, tako lepih; pisane slamničke imajo in na njih lepe, lepe trakce; dekllice imajo pa kratka krilca, tako živordeča. Mamica, kar pojdiva pogledat!“

Res zopet, kakor druga leta, je prišla gospôda na počitnice. Vse polno je bilo tistega gosposkega drobîža. Pa dve gospe; ena postarna, je imela takisto kot srebro bele lase, bel obraz, bele roke, vse je bilo belo, a obleka je bila črna. Druga je bila mlajša, stala je poleg moža, gosposkega in bradatega, da kmetiški otroci uprav radi njega niso upali blizu.

In pa igrače, igrače, ki so jih imeli ti otroci! Kar zabodle so se oči vaških otročajev v tiste gosposke igrače.

Drugi dan sta jih gledala stara mati in Minica; stara mati čez vrtno ograjo, Minica pa skozi njo.

„Stara mamice, ali vidite? Oh, kako veliko punčiko ima ona-le! Oni pa konjička; glejte, kako uzdo, kako sedlo ima in grivo kakor pravi konj! Tam-le oni pa pelje psička na kolescih; glejte, kakor živ, malo ga je stisnil za rep in zacvilil je. Ona dekllica, glejte, ima pa jagnjička v naročju; poslušajte, kako mekeče, če ga pritisne k sebi. O to so igrače, srečni taki-le otroci!

„Ej Minica, ti nič ne veš“, odvrnila je babica, prišla Minico za roko in odšli sta po vrtu.

„Koliko lepše igrače imaš ti, pa še zanje ne veš. Glej, tukaj imaš bistro vodico, prav pred hišo; kolikokrat si se cele dneve igrala ob nji; vozila si po nji čolničke; spuščala vanjo lesovje in šiške; lovila v nji igrajoče se ribice. Glej, takile gosposki otroci so pa skoro vedno zaprti v zidovju, do vode jih pa celo ne pusté.“

„I, pa konjička nimam“, zastoka Minica.

„Konjiček je za fante. No, pa imaš vendar še lepšega kot gosposki otroci. Glej ga v ograji žrebička, kako skače; kako prihaja k tebi in je deteljico iz tvoje rókice; kako prijetno je, kadar te primejo oče pod pazduho in te posadé gori na njegov široki in mehki hrbet! To je igrača, konjiček živ in tako priden!

Ali kako se znajo igrati s teboj mladi psički! Koliko si se že smejala mladim mačicam; kako si privadila male piščance, da so ti zobali iz roke. Ko si legla v senco, hodili so po tebi, sedali ti na glavo, še na nasek se ti je vsedel kateri!“

„I, pa vendar!“ se obrne deklica.

„In ovčko svojo“, nadaljujejo teta, „vem, da je ne daš za vso ono gosposko ropotijo.“

In punčiko bi rada? Saj je tvoja mala sestra Anica le vedno lepša kot vse porcelanaste gosposke punčike. Anica poje, govori, gleda, igra se s teboj.

Glej, koliko imaš igrač, tako lepih, tako prijaznih, pa živih, prav živih. One gosposke igrače so pa mrtve, lesene. Otroci se jih naveličajo, potarejo jih, potem pa vržejo v kót in tam so, dokler jih strežnica ne zanese med ropotijo pod streho ali pa v drvarnico. Take so igrače mestnih otrok.“

Minica je zvesto poslušala svojo staro mamico in zdaj je bila prepričana, da teta prav govore. Vesela je bila, da je kmetiška deklica. Ni si želela več onih mestnih igrač. Vse, kar je videla pri oni gospódi, dobila je doma. Igrali so se „mestni“ z žogami, Minica pa z jabolki. Ko se je igranja naveličala, je pa jabolko snedla in poiskala drugih. Žoga pa, ko se konča, se pa ne more snesti. Tako je!

Videla je iskrece uhane v ušesih gosposkih otrok. In ni bila žalostna raditega. Znala si je pomagati. Tja pod črešnjo je sedla, pa si zatikala lepe, rdeče in debele črešnje za ušesi. Čez čas jih je pa pozobala in zateknila spet druge. Vsako minuto je imela nove uhane, ki niso bili samo lepi, ampak tudi dobri.

E gosposki uhani pa so samo lepi — dobri pa niso. To sta pa dve reči: oči in sladkosnedi želodček. Ni res?

Ferdinand Gregôrec.

Zaradi čmrljev.

I.

Tomažkovemu Cirilu ni nobena reč na vsem božjem svetu, ne na domačem vrtu bolj uga-jala kot dedkov bučelnjak. Ne vem vam sicer natančneje povedati, kakšen vzrok je imel za to, pa ga boste morda vi uganili.

Mislite si majhnega dečka, krepkih udovi zdravega in rdečega kot mak, z raztrganim, rokavi in preluknjanim klobukom, pa boste imeli Cirila pred seboj. Prav ravnotak je v petek in svetek. Le v nedelje ni bil raztrgan, drugače pa vedno. Pa se ga tudi nobene hlače niso držale, če so bile še tako trdne. Je že dobil kak kol, da se je nataknil nanj, ali grm, po katerem se je drgnil, dokler niso začele uboge hlače zdihovati in zijati, da so se jim videli beli zobje . . . Polegtega je imel ta Ciril tudi to dobro lastnost, da je ljubil méd. Zdaj pa morda uganete, zakaj je imel buče tako rad.

Torej Tomažkov se je plazil tistega večera proti gozdu, ki sega tik do naše vasi. Hitro je stopal, kajti delal se je že mrak. Ni ga bilo sicer strah, dasiravno je komaj prvo leto prenašal vse težave učenega življenja. Pa bal se je, da bi ga ne videl Balančkov, ki je gnal proti domu svojo nagajivo sivko.

V roki je imel Ciril nekak zaboј, pa ni bil zaboј ampak — panj.

Ko pride do gozdnega parobka, se ustavi, pogleda okrog sebe — potem pa na delo. Dolgo časa hodi po grmovju in gleda, kje so tisti pisani čmrlji, ki sta jih pred par dnevi zasledila z Balančkovim Tončkom. Ko tako išče, mu postane že žal, zakaj je skazil Tončku tako veselje.

Zmenila sta se bila, da jih bosta oba skupaj ogrebla in spravila doma na Balančkovem vrtu, da bodo brali méd po rožah, onadva pa ga bosta pila.

Tako sta se takrat zmenila. Pa Ciril se je polakomnil — hotel je vse sam.

V mraku je komaj dobil kupček, kjer so prebivali čmrlji. Kakor rjav klobuk se je videl od daleč ta kupček. Ciril je pa trdil, da je to samo streha, drugo da je pa vse v luknji.

Začel je z delom.

Najprej odpre panj in ga postavi na tla. Potem pa počasi sega z rokami pod kup mahu. Pri vsi svoji opreznosti je bil pa vendar toliko neroden, da so začeli čmrlji brenčati. Pa Ciril se ne prestraši takoj, ampak zagrabi vse skupaj, vrže v panj in zapre. To je bilo v hipu narejeno, kakor se je včasih doma vadil; vendar je čutil, da roka ni prav zdrava. Na več krajih ga je zaskelilo, krog njega pa je vse završalo. Tedaj se mu pa zaleti ravno v nos jezen kosmatinec in se mu začne zaletavati v lase.

Ciril pa leže v grmovje, se valja po tleh, da prežene nadležne živali. Tedaj ga pa zaskeli naenkrat ves obraz.

Kakor bi ga pičil gad, skoči pokoncu in začne gledati okrog sebe.

Vse je bilo mirno. Le za hrbtom, v grmovju je brenčal čmrlj, ki ga je najbrže pobil na tla.

Zopet ga nekaj speče na nogi. Ciril skoči na bližnjo stezo in ves preplašen premišlja, kaj je to, in kaj naj stori.

Tako je stal nekaj časa sredi pota hudo preplašen. Mislil je že bežati domov, pa se v hipu spomni,

kaj je bilo. Ravnotam, kjer se je valjal, rastejo koprive — in revež se je skoro razjokal ob tej misli.

Kopriv se je vedno bal, a sedaj jih je šel duhat.

„Oh, jej, jej, jej!“ vzdihne samprisebi, ko ga začnó peči lica.

Vendar toliko moči je še imel, da je vzel panj in odhitel ž njim domov. Visoko je privzdigoval pete, kakor bi zopet letal po koprivah. Noge, roke in obraz, vse ga je skelelo. V panju pa so brenčali čmrlji, kakor bi se posmehovali ubogemu ranjencu . . .

II.

Drugo jutro je bil Ciril ves zabuhel v obraz. Na eno oko ni skoro nič videl, lice pa je bilo napihnjeno kot kovaški meh.

V šolo ni mogel. Moral je ostati doma. Mati so mu navezali hladeče prsti na lice in ga namazali z oljem. Debele solze so mu tekle po licih, ko se je spomnil svoje nesreče.

Ko je prišel snoči domov, je bil tako zmeden, da ni vedel, kam je vrgel panj s čmrlji. Na vse zgodaj je že hodil okrog hiše in gledal, kje leži, da ga bo spravil.

Dolgo časa ga je iskal in že je mislil, da ga mu je kdo vzel, kar ga zagleda v travi za skednjem.

Hitro ga pobere in nese na konec bučelnjaka, kjer je imel pripravljen prostor.

Tam odpre panj in gleda, kdaj pride kak čmrlj ven. Pa ni ga mogel pričakati.

Šel je nazaj v hišo. Čmrlji so se takoj privadili in jeli prav pridno letati iz panja na pašo. Ciril jih je bil bolj vesel kot vseh bučel.

Le nekaj ga je še skrbelo: Kako se bosta pomenila z Balančkovim Tonetom, če zve.

Popoldne je Tonček kar nenadoma prišel k Cirilu.

„Ciril, zakaj si mi vzel čmrlje?“

„Saj jih nisem jaz!“ se odreže Ciril.

„Kdo pa?“

„Jaz ne!“

„Le počakaj!“

„Nobenih več ti ne pokažem!“

Tončku se je zdelo, da jih ni nihče drugi kot Ciril.

Nekaj dni potem je že šel Ciril v šolo. Tončka pa se je malo ogibal, kajti dobro je vedel, da je močnejši od njega.

Po šoli se ga pa le ni mogel ogniti.

Ko so šli že proti domači vasi, se ga Tonček naenkrat loti rekoč: „Zakaj si mi vzel čmrlje? Boš še kdaj? A-a?“

Držal ga je za uho, da je naredil Ciril najkislejši obraz in pokazal bele zobe.

„Pusti ga, pusti ga!“ so vpili vsekrižem njegovi tovariši.

Pa Tonček ga prime za roko in ga vleče po travniku, da sta parkrat oba padla po tleh.

Ko prideta do Šetinovega kozolca, se zopet oba zvalita v travo. Vsi so se smejali, tudi onadva. Tedaj pa stopi izza kozolca Šetinov pastir Tine z bičem v roki. Ko vidi mlada pretepača, zavihti bič, da sta dobila vsak svoj delež po hrbtu,

„Vama bom pokazal, kdaj sta tlačila našo travo! Še enkrat vaju dobim, pa vama porežem ušesa!“

Pretepača zadnjih besed že nista slišala. Hitela sta proti domu, da bi ju pastir ne dobil.

Ko sta bila na varnem, sta se pa spogledala in Tonček je rekel: „Ti si kriv vsega!“

„Ali pa si ti!“ se odreže Ciril.

Ne vem, koliko časa sta še reševala to vprašanje; vem pa, da sta takoj drugi dan sklenila mlada pretepača, da se ne bosta več tepla, samo Šetinovega pastirja bosta še enkrat premlatila, če se jima bo pustil...

Taras Vasiljev.

Večerni zvonovi.

Allegretto

P. Angelik Hribar.

1. Gri-čki ža - re - li so V za-rji ve - čer - ni,
2. De - te skle - ni - lo je Ro-ki k mo - li - tvi,
3. Ma - ti do - bro-tlji - va z raj-ske vi - ša - ve

Pti - čki za - pe - li so Spev ti - so - čer - ni.
Sr-čno mo - li - lo je A - ve Ma - ri - a!
Slu - ša pre - ra - do - stno Ne-žne po - zdra - ve.

Cve - ti gla - vi - ce Kla-nja - li so,
Pri - šel je an - gel Knje - mu z ne - bá,
An - gelj - ce bo - žje Po - šlje v po - moč,

p Ko tam na go-ri Po - zva-nja - li so K mo-
Pa je po - ne-sel Mo - li - tev sr - ca K Ma-
Ču - va - jo naj ji o - tro - ke vso noč, Ka-

f *f*

li - tvi zvo - no - vi ve - čer - ni.
ri - ji na zla - te vi - ša - ve.
te - rim je Ma - ti lju - be - ča!

M. Posavska.

Ribica.

Med valovi, med valovi
Ribica je švigala
In poredno z urnim
Repkom migala.

Pa nad vodo je zamahnil
Ribič s tenko šibico,
Hitro z ostrim trnkom vjel je
Jedno ribico . . .

Gradiški.

Tončkov zajček.

Oj, lepega zajčka
 Je Tonček imel,
 Odet bil v kožušček
 Je pisanobel.

A včeraj ušel je,
 Nikjer ga več ni.
 „Oj zajček, oj belček,
 Kam zbežal si mi?“

Po travi se pasel
 Je vedno lepo,
 Veselo skakljal je
 In dvigal uho.

Zelenja, korenja
 Sem rad ti dajal,
 Oj vrni se vendar,
 In še ga bom dal!“

Na strehi pa muca
 Se Tončku smehlja;
 „Ne bo ga več zajčka,
 Že snedla sem ga“.

Gradiški.

Demant.

(Priobčila Irma Scheligaj)

	a					soglasnik
	a	a	a			sočivje
	b	b	b	b	d	okrajšano žensko ime
g	g	i	i	i	i	rešitev demanta
j	m	o	o	o		del sveta
	v	v	z			moško ime
	ž					samoglasnik

Besedi od zgoraj navzdol in od leve proti desni ti nazna-
 nita vzklik, s katerim Slovenci navažno nazdravljajo.

Šaljiva vprašanja.

1. Kam ne more nikdar solnce sijati?
2. Kako moreš zunaj na prostem v senci hoditi,
kadar solnce sije?
3. Koliko orehov bi si upal snesti, kadar si lačen?
4. Kaj dela pastir, kadar stoji na eni nogi?

(Rešitev in imena rešilcev prih.)